

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blossii Abbatis Lætiens Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XII. De felici morte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Monile
Spiritus

cap. 1. & R.P. Alfonsus Rodericius Exercitii parte 1. tract. 3. cap. 12. Adeundus etiam R. P. Antonius Sucquetius Viæ vitæ lib. 3. c. 21. facie 761. & R. P. Cornelius à Lapide super 1. Petr. 5. v. 7. *Omnes sollicitudinem vestram proficientes in eum, quia ipse est cura de vobis.*

neque tribulationes, neque damna rerum, neque impedimenta alia, sed nec dilecta quidem vel defectus proprii, constantem securamque confidentiam, quam ad benignissimam Dei misericordiam retinebat, unquam in illa obscurare potuerint. Certissime enim confidebat, tam adversa, quam prospera omnia, sibi in bonum divina providentia converti. Et huic virgini Dominus aliquando dixit: *Secura illa confidentia, quam quis erga me habet, credens me revera posse, scire & velle sibi in omnibus fideliter adesse, transvulnerat cor meum, tantamque vim facit pietati meæ, ut nullatenus possim huiusmodi homini abesse vel deesse.*

6. Ad sanctam Mechtildem ait Dominus: *Mihi valde gratum est, ut homines in bonitate mea confidant, & de me presumant. Nam quisquis in me humiliter confisus fuerit, ac mihi bene crediderit, ego & in hac vita illi adero, & post mortem supra omne meritum ei benefaciam. Quantum quis mihi credere, & de bonitate mea pie presumere potest, tantum & in infinitum amplius obtinebit: quia impossibile est hominem non percipere, quod sanctè credidit & speravit. Ideoque utile homini est, ut magna sperando à me,*

mihi bene credat. Ipsi verò Mechtildi quærenti à Domino, quidnam potissimum credere deberet de ineffabili ipsius bonitate: respondit Dominus: † Certa fide crede, quòd ego te post mortem suscipiam, sicut pater filium suum charissimum, quodque nullus unquam pater tam fideliter cum unico nato suo hereditatem suam divisit, sicut ego omnia bona mea & me ipsum tibi communicabo. Quicumque hoc de bonitate mea firmiter & cum humiliter charitate crediderit, beatus erit.

† Hanc filialem fiduciam erga paternam Dei de nobis curam ac providentiam, citat & variè exornat R. P. Alfonsus Rodericius Exercitii perfectionis parte 1. tract. 3. c. 10. & R. P. Cornelius à Lapide in Ieremiam 10. co paulò antè citato.

CAPUT XII.

De felici morte.

1. Morituru servu suu adest Dominus, quæ sollicitus ne perdat, quod ipse charum est.

2. Idem ostenditur.

3. Mirabilem fiduciam præstat Deus sanctis mentibus contra mortis timorem.

4. Indifferentia piorum sive ad vitam, sive ad mortem, prout Dei gloria magis expedit, acceptandam.

5. Mors piorum somnus est, impiorum verò introitus duntaxat ad veram mortem.

6. Contra mortis metum armet se pia conscientia dulcibus Christi promissis, Sanctorumque exemplis.

7. Morituru munit se 1. Sacramentis: 2. Precibus Sanctorum: 3. Meritis Christi: 4. Perfecta resignatione in beneplacitum Dei.

8. Utilius est, magisque suadendum morienti ut exerceat actus charitatis quàm retractationis peccatorum.

9. Verba pia fiduciam morientium auribus ingerenda.

10. Sancta Maria & omnes Sancti cultoribus suis morituru auxiliaturi assistunt.

ORAT aliquando eadem virgo Mechtildis pro quadam pia persona, dicens: *Amanissime Deus, rogo te, ut in extremis eius purges*

Monile
Spiritus

1. Insuper, qui bene vixerunt, morituru adest Dominus. Lib. 3. Spirit. grat. 44. Nota.

Monile
Spiritu.

*purgeseam, donec et securitatem
& fiduciam perveniendi ad te. Ad
quod Dominus: Quis prudens
merces suas, & bona iam ad por-
tum perducta, sponte in mare ab-
jiceret? Ego igitur ubi animam e-
ius, quam inter varias tempestates
saeculi custodivi, ad portum vitae
terminum deduxero, & de ea secun-
dum beneplacitum meum disposue-
ro, etiam cum gloria illam assu-
mam.*

2.
Similis
consola-
tio.
Lib. 4.
Spiritu.
grat. c.
14.

Rursum orans Mechtildis
Deum, ut & alteri cuidam femi-
nae pietati deditae in extremis vi-
tae adesse, certitudinemque se-
cum manendi dare dignaretur,
tale accepit responsum à Domi-
no: *Qui sapiens est, aurum cum
labore acquisitum, sibiq; valde cha-
rum, non proicit. Et ego illam,
pro qua tu oras, humanitate mea
sanctificatam, atque spiritu meo in
Baptismate vivificatam, in ater-
num non derelinquam.*

3.
Fiducia
purarum
mentium
in morte,
est singu-
lare Dei
donum.
Lib. 1.
Spiritu.
grat. c.
35.

Hæc ipsa virgo Mechtildis,
colloquens cum Domino, ait:
*Quid est, dulcissime DEUS, quod
dum ego me morituram cogito; par-
vam aut nullam inde letitiam con-
cipio, cum tamen plurimi magno
cum gaudio & desiderio horam il-
lam præstolentur? Respondit Do-
minus: Hoc fit dispensatione mea:
quia si tu mori desiderares, in tan-
tum cor meum divinum desiderio
tuo alliceres attrahereq; ut tibi,
quod cuperes, negare non possem.
Et illa: Quid item est, quod ego,
licet miserabilis, dum me moritu-
ram recorder, non expavescō, cum*

*tamen quandoq; valde perfecti mori
timeant? Cui Dominus: Qua-
re timeres tu, quæ cor meum in pigo-
nis æterni fœderis, & in domum re-
fugii sempiternamque habitatio-
nem accepisti?*

Beata Gertrudis ex firma con-
fidentia, quàm erga Dei bonita-
tem habebat, sæpenumerò mori
desiderabat; & rursus divinæ
voluntati ita erat unita, ut æquè
parata esset adhuc vivere sicut
mori, juxta Dei beneplacitum.
Ipsa itaque aliquando iter faci-
ens, cum conscenso monte quo-
dam ad decliviora loca decidif-
set, exhilarata in spiritu dixit ad
Dominum: *O bone JESU, quàm
benè mecum ageretur, si casus iste
mihi dedisset occasionem celerius ad
te perveniendi! Et his qui aderant
percontantibus, an non formi-
daret mori, non munita Sacra-
mentis, respondit: Ego* quidem
toto corde opto salutaris Sacra-
mentis muniri antequam moriar:
verumtamen ipsis confidenter præse-
ro Domini Dei mei providentiam,
ac voluntatem: & si ve subita, si-
ve prolixa morte ille me hinc exire
voluerit, voluntas ejus mihi grata
erit. Nam qualicunq; obitu ex hac
luce migravero, spero Dei misericor-
diam nunquam mihi defuturam, si-
ne qua salutem consequi nequeo.
Hinc eadem Gertrudis ante mor-
tem suam allocuta est Dominum
verbis hujusmodi: *Quamvis, Do-
mine mi, præ omnibus deliciis mihi
optabile & incundum sit, ut è car-
cere carnis educta, tibi adiungar:**

si tamen

Monile
Spiritu.

4.
Pie &
refugium
indispen-
sabile
vita
morte,
per æqu-
librium
voluntatis
in v-
trampar-
tem.
Lib. 1.
Inno-
71.

*Ex
& præ-
scripto
Eccl-
sæ,
ritu
Sacra-
mentis
muniri
tantum
do
potest
at
quæ
dote
fieri
non
poss-
telligi
quæ
si-
necesse
est
plene
bet, ut
potest
in dei
plena
tem
co-
figura-
tio.

Monile
Spir.

*si tamen velles me hic manere, elige-
rem usque ad diem iudicii in extrema
misericordia ad laudem nominis degere.
Quam voluntatis resignationem
Dominus declaravit sibi gratissi-
mam esse.*

5.

*Mors pias
somnia
est; at im-
piis ini-
tium est
& janua
omnium
in aeterni-
tate dolo-
rum.*

Christus dixit ad Birgittam de quadam infirma: *Noli timere filia, non morietur ista, cujus opera mihi placent.* Cumque illa esset defuncta, iterum ait Filius DEI: *Ecce, charissima, verum est quod dixi: neque enim ista mortua est, sed vivit, quia gloria ejus magna est. In his qui iusti sunt, separatio animæ à corpore non est nisi somnus, quia ipsi evigilant in aeterna vita. Illa verò dicenda mors est, quando anima à corpore separata, vivit in aeterna morte & damnatione.* Qui amat prosperitatem mundi, & non agit gratias Deo; & dissolutè vivens moritur in voluntate peccandi; is malè moritur, etiam si tranquillam mortem habeat. Qui verò diligit Deum toto corde, etiam si multis modis affligatur, & longa infirmitate gravetur, & horrenda, cruciabili atque despecta morte à corpore exeat; is vivit & moritur feliciter: quia tribulatio & mors aspera in electis minuit vel dissolvit poenam peccato debitam, & auget coronam. Malè mori non potest, qui benè vivit.

6.

*Contra
mors
morsum
cogitan-
tanda
promissa
Christi.*

Omnino mors iustis est portus quietis, ut ait beatus Ambrosius. Hunc portum aspiciebat sanctus Simeon, quando tenens puerum JESUM, & desiderans jam li-

berari atque educi è carcere corporis, dicebat: *Nunc dimittis Domine servum tuum in pace.* Sed aliquis fortè ad horam mortis adductus, dicit se non esse iustum, nec posse aut debere sperare quod iusti sperant. Qui hoc dicit, credit in Christum qui iustificat impium, & humilis bonæque voluntatis sit: ita enim per fidem ac veram dilectionem conjunctus Deo, iustus gratiâ Dei erit. Quod si pius homo, ob ipsam mortem imminuentem, sentit se ex infirmitate contristari ac trepidare; huiusmodi tristitiam & formidinem projiciat in Deum, eique se resignet, ac certam spem erga eum concipiat. Ut autem facilius mitiget metum mortis, revocet ad memoriam verba Unigeniti Filii Dei (qui est aeterna Veritas) dicentis in Evangelio, *Ego sum resurrecturus, & vita. qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet: & omnis qui vivit, & credit in me non morietur in aeternum.* Ruminet item hæc verba Pauli Apostoli: *Sive vivimus, Domino vivimus: sive morimur, Domino morimur: sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus.* Pentet etiam quàm voluntarij ad moriendum fuerint antiqui iusti cum nondum janua regni cælestis esset aperta. Vnde legimus in fine Deuteronomii, quod cum populus Israëliticus jam vicinus esset terræ promissionis, Dominus dixerit ad Moysen qui populum illum ducebat: *Ascende in montem Nebo, & vide ter-*

Monile
Spir.
Luc. 23

Ioan. 11

Rom.
14

*Et resignatio
Sanctorum
ad mortem, etiam
ante portam cali-
per Christi
passionem, re-
servatam.*
Deut. 31

T t

ram

Monile
Spiritu.

ram quam ego tradam filiis Israël. Vi-
debis terram, & non ingredieris in eam,
sed jungēris populis tuis, sicut mortuus
est Aaron frater tuus in monte Hor, &
appositus est populis suis: quia prava-
ricati estis contra me in medio filiorum
Israël, ad Aquas contradictionis. Ubi

Deut.

34.

hæc verba: Ascendit ergo Moyses su-
per montem Nebo, mortuusq; est ibi,
jubente Domino. Ecce quā refi-
gnato animo juxta beneplaci-
tum DEI mortem excepit Moy-
ses amicus Altissimi. Non transi-
vit quidem ad terram illam visi-
bilem: sed in invisibilem & me-
liorem receptus est, videlicet in

* Lim-
bus Pa-
trum,
feu sin.
Abrahæ,
erat re-
septacu-
lum san-
ctorum
morien-
tium in
Vetere
Testa-
mento.
Luc 16.

7.
Mor-
tuo-
rus quid
agnat.

* secretum sinum pacis & lim-
bum, in quo iustorum animæ in
magna tranquillitate requiesce-
bant. Si antiquitatem parati fue-
runt mori, nos certè modò quan-
do per Christum aditus patriæ cœ-
lestis refferatus est, non involun-
tariè debemus mortem sustinere.
Moriturus quisque retineat
firmiter Catholicam fidem, &
sanctè suscipiat Sacramenta Ec-
clesiæ, si ea obtinere potest: ac
meritis Iesu Christi magis quàm
suis innitatur. In precibus & pie-
tate beatæ Mariæ virginis alio-
rumque Sanctorum satis confidat
Crucifixi Iesu imaginem sibi ante
oculos statuatur, & ineffabilem
illam charitatem, quā Dominus
noster pati morique voluit, mem-
oriā repetat, atque ita se totum in
patentia & cruenta illius Vulnera
demittat ac reclinet, obsecrans
eum, ut in eisdem sacris Vulneri-

bus omnia sua peccata delere
dignetur. Offerat seipsum Do-
mino ad perferendum pro eius
gratissimā voluntate, ex vero
amore, omnem languoris acer-
bitatem, atque ipsam mortem, &
quidquid Dominus ei in tempore
& æternitate immittere volue-
rit. Si ita egerit, si seipsum ex
integrali diuinę voluntati refi-
gnauerit, humiliter, amorosè &
plenè confidens in immensa Dei
miserericordia ac bonitate, fieri
non poterit ut mala morte mori-
atur. Mors eius erit pretiosa in
conspectu Domini, etiam si ipse
solus omnia totius mundi pecca-
ta commisisset. Quilibet talis
morte præsentem meritò gaudere
debet, quòd pulcherrima anima
ipsius (quæ est purus, rationalis
ac Deiformis spiritus) absolvetur
ab hoc misero grauique carcere,
ut deinceps sine impedimento
fruatur suā beatitudine. Nul-
lum omnino utilius exercitium
homo in extremis habere potest,
quàm ut liberè sese voluntati Dei
permittat, atque ex pura dilectio-
ne ad eum conuersus, benignitati
illius firmiter confidat.

^a Hæc est resignatio perfectorum, offe-
rentium sese Deo ad omnia, quæ, salvo gra-
tiæ statu, etiam in altera vita ab iis subiri
volet.

^b Quidam Dei amicus inter-

^b Hominem moriturum per varias pra-
xes similes hisce Blosianis docet & solatur
R. P. Ieremias Drexelius toto suo Aeterni-
tatis Prodomo, & hunc 8. ac 9. s. cum egre-
gio Blosii elogio profert cap. 3. s. 4. De
tempore autem quo contritio in vita &
morte & post mortem durare debet, dispu-
roga-

Monile
Spiritu-
ale.

Ps. 115.

Ps. 115.

Quæ-
ritur, ut
intra quæ-
dam con-
dona-
particu-
lariter
in morte
recepti-

Monile Spirit. tant Scholastici apud D. Thomam 3. parte Supplemento q. 4. art. 1. 2. 3. ubi monet D. Thomas, ob actus poenitentiae non esse o-

mittenda officia aliarum virtutum magis necessaria.

rogatus, quidnam morti proxim-
us facere vellet, si multo tēpore
in grauib. peccatis vixisset, re-
spondit: Si quadraginta annis
semper in peccatis vixissem, & tem-
pore resolutionis mea instante, pec-
cata mea purē confessus essem, atq;
cum perfectō amore ex fundo cordis
mei saltem spatio unius Salutationis
Angelicae me ipsum in Deum ita re-
cipere possem, ut reverā totus ad ip-
sum conversus, & ab omni peccato
aversus invenirer: tunc nimirum
sicut purus atque innocens ^a ex hac
luce migrarem. Si verō non nisi u-
num peccatum admissem, & con-
tritus, dolens, mœrensq; post con-
fessionem ritē factam hinc exirem:
tunc utique ^b sicut poenitens more-
rer.

9. Dominus quibusdam amicis
suis revelare dignatus est, quod
verba illa quæ mox subjiciemus,
morientium auribus ingesta, &
coram eis recitata, vel ab eis piē
prolata cogitata ve, miræ virtutis
sint, adeo ut nullus fidei Catho-
licæ cultor perire possit, si in ex-
tremis constitutus, verō integro-
que corde ea verba humiliter ^c
pronuntiare, aut apud se revol-

^a Liber omni reatu, etiam poenæ, si a-
ctus amorosæ conversionis in Deum chari-
tati sufficienti, ad delendam poenam, infor-
matus sit.

^b Ob dolorem non tam sufficienti cha-
ritate informatum.

^c Supponitur moriens verba ista ad
DEVM proferre ex fundo cordis verē con-
triti.

vere potuerit. Sunt autem ista: Monile
Domine DEUS, ego sum miser ille,
quem tu pro paterna bonitate tua
creasti, & per ignominiosissimam
mortem Unigeniti tui de potestate
inimici redemisti: tu solus imperiū
& dominium in me habes, meq; sal-
vare potes secundum immensam
misericordiam tuam, in qua spero
& confido.

Deipara Virgo Maria ait ad 10.
virginem Mechtildem: Ego om-
nibus, qui mihi piē & sanctē deser-
viunt, volo in morte fidelissimē tan-
quam mater piissima adesse, eosq;
consolari ac protegere. Similiter
& alii Sancti indubitanter parati
sunt in hora mortis succurrere
his, qui eos speciali devotione
venerantur & invocant.

CAPUT XIII.

De poenis Purgatorii.

1. Purgatorii poena mitigantur per B. Vir-
ginis intercessionem.
2. Angeli animas in Purgatorio constitu-
tas solantur.
3. Bona voluntas, quæ fuit in vita, fulcrū
est animæ in Purgatorio.
4. Tormenta Purgatorii ineffabiliter sunt
majora, quàm omnes hujus sæculi poenæ.
5. Anima defunctorum juvantur Sacrifi-
ciis suffragiisq; vivorum, & precibus Calitum.
6. Purgatorium desiderii, sive amoris.
7. Magna virtus orationum pro defunctis
piē fusarum.
8. Quanta sit poena animæ in Purgatorio
divinam visionem, à qua retardatur, desiderantia.
9. Vermis conscientie etiam in Purgato-
rio affligit.
10. Anima sanctæ nollent cum maculis in-
trare beatitudinem, donec ab eis purgentur, ut sa-
tis fiat iustitie Dei.
11. Cupiunt enim in se peragi opus divine ju-
stitie, licet poenas suas non ament, sed ab eis libe-
rari cupiant.